

IV

Зінька прийшла додому, увійшла в сіни. Чує вона, в хаті хтось говорить з Романом. У сіни через зачинені двері доходив чийсь голос, товстий, навіть трохи сердитий.

«Одже голос мені по знаку! — подумала баба Зінька, прислухаючись під дверима до голосу. — Але чий же це голос? Ніяк не впізнаю. Якогось гостя бог послав».

Баба Зінька одчинила хатні двері. Просторна світлиця була освічена дуже ясно через причілкове вікно. За столом сидів смуглявий, довгобразий та сухорлявий чоловік. Сонце сипалось в вікно на його спину; смуглявий вид неначе мрів у сутінку; і тільки виразно світилися кінчики довгих товстих вусів, котрі ніби були обсипані сонцем.

Роман сидів на лаві, коло самісінького стола, спершись обома ліктями на стіл.

— Добридень вам! — сказала баба Зінька, ставши серед світлиці. Вона довгенько придивлялась, прижмурювала свої старі очі і впізнала Филона Чечота.

«Ото диво! Тільки що була в мене промовка про дочку, а це й сам батько шусть до мене в хату! Це недурно! Неначе знав Филін, що я ходила на розвідки до батюшки та розпитувала про його дочку. Це недурно. Це воно проти чогось!»

Филін встав і приступив на ступінь до баби Зіньки. Високий надміру, тонкий станом, Филін був ще вищий од баби Зіньки і трохи не черкався тім'ям об сволок. Його чорні, незвичайно гострі й блискучі очі впали не на Зіньку, а вище за Згаьчину голову, десь на верх мисника. Филін, розмовляючи, ніколи не дивився людям в вічі, а все кидав очима неначе в порожній простір, втуплював їх в повітря, неначе придивлявся в далечі до тих людей та подій, про котрі він любив часто оповідати.

Филін був дуже богомільний. Він ходив до церкви і на службу, і на вечерню, і на утрєню, приходив до церкви ще раніше за батюшку. В церкві Филін ставав коло самого іконостаса, гасив завсіди ставники й свічки, зривав гноти на свічках своїми чорними пучками, зривав помаленьку, не хапаючись, неначе робив яке святе діло. Зірве гніт з свічки, гніт ще горить або тліє в пучці, а Филін спускає руку вниз помаленьку, неначе огонь його й не пече, ніби в його пальці залізні, як щипці або давильця, а потім не кидає гнота додолу, а ніби покладе на помости, ще й настопче чоботом. Филін дуже любив розказувати про гроші, що горять в землі, про закопані скарби, про відьом, про знахурів, про нечисту силу та про свої сни, розказував, що сам на свої очі бачив уночі ті усякі чуда, бачив, як горять на «діянія» гроші, бачив відьом, бачив нечисту силу.

Филін був гордовитий чоловік, не любив, як хто не йняв віри його оповіданням, сердився і навіть гримав. Розказуючи про всякі чуда та страховища, він багато приборіхував, але люде йняли йому віри, а найбільше баби та молодіці. Він часом заходив до баби Зіньки і любив розказувати їй про усякі чуда. Баба Зінька була дуже вважливою його слухачкою. Любив слухати його оповідання і Роман, хоч і постерігав деякі його брехні.

— Чи це ви, Филоне? а я проти світу вас і не впізнала.

Баба Зінька, привітавшись з Филоном, попросила його сісти за стіл, а сама скинула з себе свиту, повісила на жердці і сіла проти Филона на ослоні.

«Сам бог посилає до мене оце Филона. І не думала й не гадала про його, а він вже сидить тут у мене за столом і неначе мене жде... Це воля божа. Соломія буде мою»

невісткою», — думала Зінька, поглядаючи на Филона.

Бабі Зіньці страх як хотілось сказати Романові, що вона принесла добру звістку про Соломію, хотілось втішити засмученого хлопця, та вона при Филонові мусила мовчати про це діло, аж язика собі прикусила.

«Ой скажу, ой не видержу!» — думала баба Зінька.

Вона зумисне глянула на Романа дуже веселими очима. Очі аж ніби сміялись.

«Може, Роман хоч догадається, що я принесла веселу звістку. Ой скажу! Ой не втерплю! А! І чого це не в добрий час принесло цього Филона? Ой лишечко! Аж сам язик лізе з рота!»

І баба Зінька зубами прищикнула язика: вона таки вміла гнuzдати цього прудкого бабського коня.

— Де це ви, Зінько, були? — спитав Филін.

— Оце ходила до батюшки порадитись про празник мирноносиць... — Чи дозволив же батюшка справляти празник? — спитав Филін.

— Спочатку чогось трохи ніби похнюпився, чогось зашамунався, а потім, як почала я розказувати йому, що мені снилась мати, він згодився і поблагословив, — сказала баба Зінька.

— От і добре! І в нас буде, як і в людей. А то все якось старі звичаї переводяться, а це недобре, — обізвався Филін.

— Авжеж недобре, — сказала Зінька і розказала Филонові, як їй вже вдруге снилась мати.

— Кажете, що вам уже вдруге сниться мати. А це недавно й мені приснився такий дивний сон! — промовив Филін.

Саме в той час рипнули хатні двері. В хату увійшов Денис, поздоровкався і почоломкався з Романом. Зінька попросила його сісти. Денис сів на лаві поруч з Романом.

Филін скося поглянув на Дениса: він був сердитий, що Денис перебив йому розмову. Филін не любив Дениса, постерігав, що Денис не йме йому віри, що й поза очі сміється з його. Филін насупив брови, але знов розпочав своє оповідання.

— Снилось мені оце недавно, що ніби прийшов до церкви з батюшкою вдвох. Батюшка одмикає двері, а я стою коло його. Одчинив він двері, коли дивлюсь, церква повнісінька меду. Увесь поміст залитий медом до самісіньких східців коло іконостаса. Мед усе прибував, як вода в річці весною. Жовта, чиста патока аж лиснить проти сонця. Дивлюся я, мед вже летється через поріг. «Ото шкода, що нема в що збирати! — кажу я. — Пропаде багато меду: поллеться у цвинтар». А батюшка десь ніби закачав рукави, та давай пригорщами збирати мед, та виливати назад у церкву. А я ніби й собі позасукував рукави, та все хапаю той мед пригорщами, та виливаю у церкву. А мед все прибуває та прибуває, вже через поріг річкою летється. Та на тому я й прокинувся.

— Ото дивний сон! Скажіть! Ой господи! І проти чого б той сон снівся? — обізвалася Зінька.

Денис торкнув ліктем Романа. Веселі Денисові очі ніби реготались. Денис глянув на Романа, Роман осміхнувся.

Филін насупив брови, кинув очима на Дениса і впізнав по його очах, що той сміється. Филін ще гірше насупився: товсті, густі брови неначе покорчило, голос став поважніший і

навіть трохи сердитий.

— Думав я про той сон, вгадував, проти чого то воно таке снилось, та ніяк не вгадав. Ходив я до старих дідів: і до Онупрія, і до Оверка, та й ті нічого не вгадали. Та це вчора я ходив в Пилипчу аж до Гарасима, того, що живе сам в землянці та богу молиться. Та вже аж той мені розтовмачив.

— Що ж він сказав? Проти чого то воно? — спитала зацікавлена Зінька.

— Казав Гарасим, що цей сон проти того, що в нашій церкві дуже гарно співає півча; так гарно, як ні в одному селі; той мед — ніби ті співи в нашій церкві, — сказав з повагом Филін.

— Може, й так, може, воно й справді так. бо в нас таки й справді так гарно співають, як у Києві, — сказала баба Зінька.

— А мені здається, що воно так собі приверзлося вам, як мені тієї ночі приснився ведмідь, та такий здоровий, як бугай, та ніби бігає по нашому дворі та хвицав лапами. А проти чого б це снився мені той ведмідь? Ні проти чого. Так собі приверзлося, та й годі! — обізвався Денис.

— Так собі... Говори! В кого язик довгий, тому буде так собі... — сказав Филін поважним голосом, — де ж воно так собі! Все то воно до чогось йдеться та приходиться, як ниточка до клубочка.

Денис одхилився за Зіньчину спину і осміхнувся до Романа.

«Еге! Адже ж це прийшов до мене в гості той, що незабаром буде моїм сватом. Швидко прийдеться до його дочки старостів слати. Треба в його запобігати ласки: вітати та частувати», — подумала Зінька і встала з ослона.

— Слухала б вас. Филоне, та й не наслухалась, а вже час і полуднувати. Де ж це моя Настуся загаялась? — сказала Зінька.

— Пішла до дівчат в гості, — обізвався Роман.

— Побіжи ж, сину, в хижку та принеси пляшку з горілкою, а я заходжуся поратись коло печі, — сказала Зінька.

І Зінька почала запобігати ласки в Филона: набрала в полумисок холодних вареників, що зістались од обіду, збрала з глечика сметану й поставила на стіл, нарізала сала. Роман приніс з хижки горілку. Зінька почастивала гостя, почастивала й Дениса: вона примітила, що її дочка впала в очі Денисові, а Денисів батько був багатенький.

Филін випив чарок зо дві горілки, закусив варениками, став жвавіший і розбалакався. Розказував про своє жито, про свою ярину. Хліб в його того року вродив добре. Филін був дуже радий цьому.

— Хвалити бога, й озимина, і ярина цього року в мене добра, багато краща, ніж торік, та тут мені, Зінько, лихо трапилось. А! бодай не казати. Якась лиха людина вчинила мені капість, — сказав Филін. і його ясні очі неначе аж пригасли. Він і голову похилив.

— Яка ж там біда трапилась? — спитала Зінька.

— Якась лиха людина закрутила на моїй пшениці аж двадцять закруток! Таки так покручувала з усіх чотирьох боків, ще й одну закрутку закрутила на самісінькій середині!

— Ой боже мій! — аж крикнула Зінька. — Ото скажіть! І є ж такі лихі люде на світі.

— Здається, нікому я й лиха не бажаю, а хтось мені вчинив таку капість, — сказав засмученим голосом Филін.

Денис одхилився за Зіньку і реготався, поглядаючи на Романа.

— Це я йому понакручував закруток, — сказав тихісінько Денис до Романа і тикнув себе пальцем в груди,

Роман усміхнувся і глянув докірливими очима на Дениса, ще й похитав головою: не в міру, мов, жартуєш ти.

— Прийдеться йти до баби Вівді, — сказала Зінька, — кажуть, вона одкручує закрутки.

— Піду оце на вечерню та спитаю попереду в батюшки, може, він мене якось порадить, — обізвався понуро Филін.

Зінька знов почастивала Филона. Филін не одмовлявся і, здається, забувся про своє горе: він знов розбалакався.

— Дядьку Филоне! Чи то правда, що ви бачили, як гроші горять? — спитав Денис.

— Авжеж бачив! Ще я тоді був парубком, таким, як оце ти, та на «діянія» ми дзвонили вдвох з другим парубком в усі дзвони. Дивлюся я з дзвіниці, а на дяковому городі горить аж в двох місцях саме коло тину; в одному місці горить червоним огнем, а в другому білим. Ото де горить червоним огнем, там закопані червінці, а де горить синє або біле, там закопано срібло та мідяки. Я бачу з дзвіниці, а другий парубок нічого не бачить. А воно горить так, аж на дяковій хаті сяє та блищить. Питаю я парубка, чи ти бачиш? А він каже: «Не бачу». А я бачив, бо то мені так бог дав, — сказав гордовито Филін і все чогось дивився на мисник, неначе він і тепер бачив одлиски од червоного та синього огню на миснику.

— А чом же, дядьку, ви не викопали тих грошей, коли бачили, де вони горять? Я б зараз пішов з штилем та виштиляв місце, викопав би гроші та накупив би собі волів та коней... — сказав Денис.

Денис натякав на бідність дядька Филона.

— Еге! так то й викопати! Не кожний потрапить це зробити. Викопати то не штука, та взяти гроші трудно, бо їх стереже сатана, не при хаті згадуючи, — сказав Филін.

— Сатана! — аж крикнула Згнька. — Ой боже мій! Ото страх!

— А чом же ви, дядьку, не прогнали сатани? Прогнали б його, а гроші забрали б собі в скриню, — сказав Денис.

— Еге! так то й прогнати! Тоді я був молодий та дурний, то ще не знав, як його прогнати.

— А тепер вже знаєте? — спитав Денис і глянув на Романа, ще й ліктем торкнув його під бік.

— А тепер знаю, та це трудне і небезпечне діло, — сказав Филін, — ти думаєш, що сатана так і пустить самохіть до закопаного скарбу? Він наведе на чоловіка таку ману, таке страхіття, що й про гроші забудеш.

— Ой боже мій! я б і грошей тих не схотіла через той страх. Цур їм, тим грошам, коли коло їх стоїть така страшна сторожа, — сказала баба Зінька.

— Бо в вас, Зінько, і своїх грошей є доволі, а в кого їх нема, той не побоїться і страшної сторожі, аби забрати гроші, — сказав Филін.

В той час у хату увійшла Настуся, промовила “добридень”, уклонила Филонові і стала коло печі.

— Де ти, дочко, так барилася? — спитала Зінька в дочки.

— Ходила до дівчат гуляти та посиділа трохи з Соломією, — обізвалася Настуся.

Настя, побачивши, що Соломіїн батько сидить в гостях в матері, догадалась, що ці Филонові одвідини трапились недурно. Вона глянула веселенькими очима на Романа, а далі перевела очі на Дениса. Рум'яний, повновидий Денис осміхався до Настусі. Він вже давненько любив Настусю, і в його вже наклеювалась думка її сватати. Йому хотілось побалакати з Настусею, але він не насмівся перебивати Филонової розмови. Филін почав розказувати, де закопані гроші коло села. Він дуже любив розказувати про це, говорив, що знає ті місця. про котрі ніби розказували йому старі люде, розказував його дід, ще як він був малим хлопцем. Филін потай од людей не раз ходив в ті місця з штилем, але нічого не виштиляв і тільки часом натрапляв штилем на камінь. Настя, стоячи коло печі, слухала ті оповідання, неначе цікаву казку.

— Чом же ви, дядьку, не викопаете тих грошей, коли ви знаєте, де вони закопані? — спитав Роман.

— Еге! Чом та чом! Піди ж сам, та спробуй, та тоді й казатимеш: чом та чом? — обіззався Филін.

— А ви ж, дядьку, хоч раз пробували? — спитав Денис.

Дядько похилив голову, подумав, трохи помовчав, а далі почав розказувати, мішаючи те, що йому оповідав дід, з своїми вигадками, котрим і він сам, мабуть, не йняв віри.

— Ще давно, як я був малим хлопцем, — почав Филін, — до мого діда прийшов з Одеса один старий чи запорожець, чи, може, гайдамака — вже не пам'ятаю. Той старий запорожець був родом з нашого села, але проживав в Одесі. Ото прийшов він до мого діда в гості; розбалакались вони про давню давнину, а старий запорожець і розказав моєму дідові та батькові, що за нашим селом в лісі, в урочищі Григорах, коло скелі закопано великий скарб. Три якись багаті пани втікали од гайдамаків та запорожців з України в Польщу та й закопали своє добро: й гроші, і золото та срібло коло скелі в льоху, ще й камінням заклали той льох зверху. Вже як я став парубком, дід показував мені те місце. І тепер там, коло скелі, де росте стара кислиця, є прикмета, ніби невеличка западина. Але дід казав, що той скарб стереже нечиста сила і не кожний може його взяти. Як померли мій дід та батько, приснилося мені, ніби в хату увійшов той самий старий запорожець та й каже мені: «Піди в Григори та одкопай скарб, але не бери собі тих грошей, а оддай в «казну», бо там лежить така велика сила грошей, золота й срібла, що мужик йому й ради не дасть; але попереду спитай царя, щоб дозволив викопати той скарб. Іди, каже запорожець, копай, бо тільки ти й проженеш нечисту силу».

Ото дід, сказавши це, ніби вийшов з хати. Через тиждень — чи воно мені так снилось, чи привиджувалось, чи мене вночі щось водило, цього вже добре й сам не тямлю... Ніби взяв я заступ та пішов до лісу викопувати той скарб. Копая я та й копаю, коли це з ями вискакує чорний кіт. Тільки що він вискочив, як зніметься вихор, як підніметься буря! Крий боже! Таке крутить, що й господи! Ліс шумить, аж реве. Дерево аж скрипить, аж тріщить, аж додолу гнеться. Потім зразу вітер впав, і стало так тихо, як у хаті на печі. Глянув я вгору, аж поверх лісу небо сяє, а з неба спускається на коні якийсь пан чи лицар, здоровий та з лица білий. Кінь під ним баский та білий, а лицар увесь у золоті та в сріблі; і з його, й з коня золото аж крапає. Спустився він до мене; дивлюся я, а в його в руках

золотий хрест. Дас він мені цілувати хрест. Я поцілував хрест, а той лицар чи козак каже до мене: «Шли попереду до царя «бомагу», щоб тобі дозволив копати цей скарб, і оддай скарб у «казну», а собі забери тільки червінці, невелику частку того скарбу, то й стане й тобі, і твоїм дітям, і твоїм унукам...» Сказав він це та й щез, неначе в лісі полум'я погасло. І я не знаю, чи я й справді був там в лісі, чи то воно мені привиджувалось, бо воно було мені з небес, од бога...

Денис глянув на Романа й осміхнувся. Настя помітила той осміх і собі осміхнулась. В селі знали, що Филін, що б не розказував про себе, то все прикине, що то йому було з небес.

— Ото через рік після того надумався я піти в ліс та спробувати, чи не викопаю я того скарбу, — почав знов Филін.

— Випийте хоч чарочку попереду, а то ви все розказуєте та розказуєте, а чарка стоїть, як сирота, — сказала Зінька і почастивала Филона.

Филін випив, закусив вареником, вмоченим в сметану. Сметана замазала йому вуси; він втер їх рушником, але під носом зісталася чимала біла смуга. Настуся затулила вид рукавом і сміялась, одхилившись до печі. Роман осміхнувся.

— Ото через рік, а може й через два, вже не пам'ятаю гаразд, якось літом після Петра найняв я молебень, а вночі ще помолився і дома, вдарив три поклони перед образами, взяв заступ та й пішов у глупу ніч у ліс. Копаю я та й копаю, вже аж угрівся, аж піт з лоба крапає. Коли чую, під заступом розколина. Я стривожився так, що впустив з рук заступа, а заступ так і пірнув у розколину, а там на дні так і брязнули червінці та карбованці. Я побіг додому, взяв другого заступа та й знов-таки копаю. Коли це як зашумить ліс, як зніметься вихор! Я підвів очі вгору, дивлюся, аж на дереві скрізь на гілках висять вішальники, а вітер так гойдає ними, що вони аж черкаються один об другого ногами. Загримів грім, затріщали дуби в лісі, блиснула блискавка. Глянув я додолу, аж з розколини висовується сатана...

— Сатана! Ой боже мій! Дух святий при нас та при хаті! — аж крикнула Зінька і перехрестилась.

Настуся вирячила на Филона перелякані очі. Навіть Денисів вид став спокійніший та поважніший.

— Який же він, той сатана? — спитав сміливо Денис.

— А який же він? Чорний, як чорт: голова, як копиця, на голові чорні роги, а очі як кавуни. Відомо, сатана, як є сатана, — сказав поважно Филін, — вискочив сатана з-під землі та й загув у лісі, неначе птиця, шугнув поверх лісу, тільки в лісі загуло, — сказав Филін і все дивився на верх мисника, неначе він і тепер бачив там в кутку сатану.

— Ой боже мій, як страшно! — обізвалась Настуся. — Тепер я вночі не спатиму.

— Може, ввечері побоїшся і з хати вийти? — спитав Денис в Настусі.

— Їй-богу моєму, що боятимусь і з хати вийти. Ой страшно! — сказала Настуся.

— Сатану я прогнав, бо то мені дано з небес, од бога, — знов почав брехати Филін, — але скарбу не взяв. Тридцять років буде тому, як я послав «бомагу» до царя, щоб дозволив мені викопати той скарб. Це коштувало мені три карбованці. Але відповіді і по сей день нема. В мене й квиток є з пошти.

— Ой господи милостивий! Якби я, побачила таке страховище, то там би на місці і

вмерла, — сказала баба Зінька.

— Одже я й не вмер. Бог хранив! бо то мені дано а небес, — обіззався Филін.

— Невже-таки ті всі закопані гроші стереже сатана? А от же наш Грищенко виорав на полі горщечок срібняків та мідяків — і не бачив ніякого сатани, — сказав Денис.

— Е! бо то, бачиш, він виорав вдень. А вночі інша річ: вночі то вже його нечистого і сила і воля, — сказав поважно Филін.

— То ви б, дядьку, пішли в Григори вдень, коли сатана не стереже червінців, та й викопали б крадькома од його, — сказав Денис. — А навіщо треба доконечне копати вночі, щоб здибатись з сатаною?

Филін тямив добре, що він прибріхував, втямив правдивість Денисових слів та й змовчав, неначебто Денисові слова не варті були ваги: “Говори, мов, дурню! тямиш ти з носа та в рот”.

— Ну, що то воно за знак! Кажуть, що десь є чорт, а я його й досі не бачив, який він на масть! А мені б дуже хотілось побачити, яка в його пика, — сказав Денис.

— Бійся бога, Денисе! А нащо він тобі здався? — сказала Зінька.

— Еге! так то й побачити його, — сказав Филін. — Це не всякому дано. От я то бачив його ввечері на греблі. Надивився я раз в Павла Дорошука на картину, де намальований страшний суд: а там їх намальована ціла метка. Ото ввечері їду я з поля кіньми, виїжджаю на греблю, коли дивлюсь, а він, неначе маленький чорний хлопчик, хлюпається у воді та й вискочив на греблю, вишкірив до мене білі здорові зуби, як лопатні, та знов хлюп у воду! Це не кожному дано. Про це нема чого й балачку точити.

— Ой боже мій! — аж зітхнула Настя од страху. Баба Зінька тільки перехрестилась мовчки і зашепотіла тихенько молитву.

— От ніхто не знає відьом на селі, а я їх усіх знаю і зараз впізнаю відьму, чим би вона не перекинулась: чи собакою, чи кішкою, чи свинею, чи білим клубком, бо то мені дано з небес, — говорив дядько Филін, — ще з років десять попереду якомсь їду я з весілля вже в глупу північ поза селом, їду проз хрест, що стоїть за цариною, а поперед мене біжить біла собака. Я їду далі, а вже поперед мене котиться білий здоровий клубок, а далі з клубка стала біла кішка, видряпалась на хрест та й сіла на перехресті. Я зараз-таки впізнав, що то відьма і яка відьма, та й кажу до тієї кішки: «Та не мороч мене, Тетяно, бо я тебе впізнав. Ти Тетяна!»

Роман і Денис без сорому зареготались на всю хату.

— Та то, певно, і була таки справжня біла кішка! — сказав Денис.

— Еге! говори! Добра кішка! Не кожний їх впізнає, а я впізнаю, бо то мені дано так од бога, — сказав гордовито дядько Филін.

В той час бевкнув дзвін на вечерню. Филін раптом устав і перехрестився до образів.

— От вже й на вечерню задзвонили. Піду ж я до церкви та після вечерні пораджуся з батюшкою про ті закрукти на моїй пшениці, — сказав Филін.

Він вийшов з-за стола, перехрестився перед образами, подякував Зіньці за полудень, попрощався й вийшов з хати.

«От тепер треба б сказати Романові, щоб слав старостів до Соломії. Але боже мій! в хаті Денис, чужий чоловік. Ще не знаю, що з того вийде», — подумала Зінька.

— Романе! винеси, сину, горілку та зайвий хліб в хижку, а ти, Настусю, прибери з

стола, позбирай окрушки та висип курям, — сказала Зінька.

Тільки що Роман вийшов в сіни та пішов у хижку, котра була зроблена коло противної хати через сіни, баба Зінька швиденько й собі шусть у сіни, пішла до Романа й тихісінько розказала йому, що батюшка й матушка хвалили Соломію.

— Восени, сину, зашлемо старостів до Соломії, — вкінець усього сказала Зінька синові, а сама зараз після того накинула на себе свитку і почимчикувала до церкви швиденько, неначе навздогінці за Филоном.

Роман вернувся в хату веселий та радий. Очі в його так радісно сяли, що аж Денис та Настуся це примітили. Він розбалакався, жартував, сміявся, навіть піднімав на сміх дядька Филона.

— Але, здається, дядько Филін оце брехні точив, що він копав гроші та бачив сатану, — сказав Денис, — я вже чув раз, як він про це розказував. Тепер він каже, що вже буде тридцять років, як він послав прошення да царя про той скарб, а тоді розказував, що він послав те прошення два роки перед цим.

— Та й я, як ще був невеликим хлопцем, то чув, як він оце саме розказував бабам, — обізвався Роман, — але пам'ятаю добре, що він тоді казав, нібито в сатани голова була така завбільшки, як відро, а очі такі, як кулаки, а тепер каже, що голова в сатани така завбільшки, як копиця, а очі, як кавуни.

— Авжеж так! бо за яких десять років сатана, мабуть, підріс, то й голова в його виросла, як копиця, а очі стали, як кавуни, — сказав Денис, — брехні точить дядько Филін та людей морочить. Я знаю добре, що він і грошей не копав, навіть в ліс уночі не ходив і сатани не бачив. Вигадує та чваниться: ось би то мені це все з небес дано.

— Невже ото все неправда, що розказував дядько Филін? То це я тільки дурно настрахалась? — сказала Настя.

— Авжеж то все брехня! Витріщить дядько свої очі на мисник та й вигадує якісь байки, неначе там на миснику і справді привиджується йому між полумисками сатана; чисто, неначе стара баба розказує казки дітям! — сказав Денис.

Бідна налякана Настуся глянула на мисник, і їй здалося, що вона там от-от вглядить сатану між мисками.

— То це я дурно тільки боялась? — спитала Настя в Дениса.

— Авжеж дурно! Я знав, що дядько Филін бреше, але мовчав; думаю, нехай дядько набрешеться досхочу, — говорив Денис та все не зводив очей з Насті.

— Одже я неначе не дополуднував трохи, — сказав Роман, — мені неначе ще їсти хочеться; все слухав дядькові теревені.

— Та й я не дополуднував, бо все сміявся собі під ніс з тих брехень, — обізвався Денис.

— А я то й зовсім не полуднувала: такого страху на мене нагнав дядько, — сказала Настуся.

— Побіжи, Настусю, в хижку та винеси вареники й сметану; та не забудься вхопити горілки пляшку, — сказав Роман до Насті.

— Ой, боюся я брати ту горілку, щоб часом мати не сердилась, — сказала Настя.

— Нічого — те! Мати частувала свого гостя, а ми почаствуємо свого, — сказав Роман, — вип'ємо трошечки, тільки по чарочці, щоб дядькову сатану забути.

Настя метнулась в сіни, принесла вареники й пляшку і постановила на столі.

— От тепер сядемо й ми на покуті! — сказав Роман і налив собі чарку горілки та й вихилив до дна. Потім він почаствував Дениса й Настю. Настя тільки пригубила чарку, а пити не схотіла. Усі почали уплітати вареники, аж за вухами лящало. Денис уплітав вареники і не зводив своїх круглих веселих очей з Насті.

— Чого це ти, Денисе, витріщаєш на мені очі, неначе вперше мене бачиш? — сказала Настя.

— Чи так само, як сатана витріщав баньки на дядька Филона в лісі? — сказав Денис.

— Ні, не так страшно, але все-таки трохи й так, — промовила Настя й зареготалась.

— Це задля того, щоб ти менше вареників з'їла, а мені більше зосталось, — обізвався Денис.

Денисові вже давно впала в очі Настуся. Молоденька дівчина підростала, наливалася, як яблучко, і стала ще більше подобатись Денисові.

Роман налив чарку і знов випив, ще й Дениса почаствував. Він став веселий, розчервонівся на виду, жартував та сміявся.

— Романе! Чого це ти сьогодні такий веселий та говорючий? — не втерпіла і спитала в його Настя.

— Чогось веселий, та не скажу чого: нехай кортить, — сказав Роман.

— Та скажи-бо! Певно, мати щось дуже веселе сказала тобі, бо й мати увійшла в хату чогось дуже весела, — промовила догадлива Настя.

— Та то сьогодні, мабуть, трапився день веселий, — сказав Роман і знов налив чарку та й випив.

— Ой боже мій! вже й горілки мало зісталось в пляшці! — аж крикнула Настя, — їй-богу, мати будуть гримати.

В той час надворі гавкнула собака. Швидко потім в хату увійшла Соломія. Вона думала, що Роман в церкві, і забігла до Насті, але, одчинивши двері, вона вгледіла і Дениса й Романа за столом. Бідна дівчина аж подалася назад у сіни. Вона й сама не знала, чи йти в хату, чи вертатись, їй було ніяково, що вона ніби сама прийшла до Романа в хату.

— Соломія! — аж крикнув Роман з-за стола. Соломія од сорому подалася через поріг у сіни. Настя схопилася з місця, взяла Соломію за руку і потягла в хату.

— Здорова була, Соломіє! — гукнув Роман. — Чого це ти закомизилась? Неначе боїшся переступити через наш поріг.

Настя притягла Соломію до стола. Соломія все опиналась та соромилась. Роман силою посадив її на ослоні, поруч з Настею.

Соломія сиділа ні в сих ні в тих і мовчала, але перегода стала сміливіша. Весела компанія швидко її розвеселила. Соломія почала і собі жартувати та реготатись.

— Просимо до полудня! — сказав Денис і показав рукою на порожню миску.

— Спасибі! я вже пополуднувала дома. Доїдай, Денисе, на здоров'ячко, та тільки не об'їдайся, — сказала Соломія і посунула порожню миску до Дениса.

— Спасибі за ласку, — обізвався Денис, — мабуть, уже такий мій талан... ох!... що дівчата годують мене з порожніх мисок.

— Може, тобі ще й солі треба до страви? — промовила Соломія і поставила перед Денисом солянку. — Посоли, то буде смачніше.

— Ох!.. вже мені й так солоно од тих дівчат... ох! — жартував Денис.

— Одже ж ми поїли всі вареники, а ти, Денисе, ще й смієшся з Соломії. Потривай, Соломіє, ось я піду в хижку та винесу паляницю. Пополуднуєш, Соломіє, паляницею з сметаною, — сказала Настя і встала з ослона.

— Еге! як дівчатам, то й палянички, а як парубкам, то тільки святий хлібець! Не йди, Насте! Не пуцу! — крикнув Денис і погнався в сіни за Настею.

— А що, Соломіє, чи посилати до тебе старостів? — спитав Роман в Соломії.

— Оце! попереду пришли, а потім вже питай! — сказала Соломія і зареготалась.

— А чи не візьму я часом гарбуза од тебе?

— А хіба ж я знаю...

— Я тебе питаю без жартів, — сказав Роман і насупив брови. Його лице з веселого стало поважне і навіть сердите.

— Хіба ж ти так не любиш гарбузів, чи що? — сказала Содомія і знов засміялась. — І гарбуз має смак, та ще й непоганий.

— Не люблю. Я вже що роблю, то роблю напевно, — сказав Роман, спустивши очі.

Задума впала на його чоло. Він похилив голову і мовчав. Соломія перестала сміятись і собі задумалась. Вид її став поважний, неначе в тих пустунів дітей, що на них несподівано посварився пальцем і гримнув старий батько.

— Чи батько твій та мати не спротивляться, як я прийду до тебе з старостами? — спитав Роман.

— А чого їм спротивлюватись? Мій батько поважає твою матір і любить балакати з нею про усякі страхіття, — сказала Соломія. — Я боюсь, що твоя мати спротивиться...

— Ні! — сказав Роман.

— Як твоя мати ні, то й я ні! — сказала Соломія. Роман підвів голову, ніби розплющив очі. І з його ясних очей полився ніби веселий промінь і впав на Соломіні гострі очі. Вона спустила довгі чорні вії, котрі ніби чорними торочками впали на її щоки, і почервоніла, як маківка.

Хатні двері одчинились, неначе буря вдарила в їх. Настя влетіла в хату з паляницею в руках, зачинила за собою двері і придержала клямку. Денис сіпнув двері, і малосила Настя випустила з рук клямку й ткнула головою та паляницею Денисові в груди. Вона прибігла до стола, сіла й сховала свої руки з паляницею під стіл.

— От таки наріжу Соломії паляниці, а тобі не дам! — кричала Настя, засапавшись.

— За всі голови! То й не проситиму! — сказав Денис і ніби впав на лаву.

— Випий же хоч чарку до полудня, Соломіє! — сказав Роман і подав чарку Соломії. Соломія випила півчарки і почала полуднувати.

— А що! таки по-моєму стало! — сказала Настя і кинула на Дениса жменю насіння; насіння пороснуло з жмені і посипалось і на Дениса, і в сметану.

— Ну та й дурієш же ти, Насте! — обіззався Роман. — Хіба ж ти маленька? Дуріє, як мала дитина.

— Але ж і п'ють оті дівчата, біси батька зна як! — крикнув Денис. — Мочить губи та ще й обітре рукавом, щоб в рот не попало ні крапельки. От ми то не так п'ємо.

І Денис налив чарку, бахнув нею в губах, надув щоки і витріщив круглі очі на Соломію.

— Ой боже мій! Одже видудлять усю горілку! Ой, лаятимуть же нас мати, аж в шкіру не потовпиться. Геть! Дай сюди пляшку! Їй-богу, видудлили вже більш як півпляшки, — сказала Настя.

Соломія аж тепер згадала про бабу Зіньку. Вона обернула голову, кинула оком на вікно. За двором, йшла з церкви баба Зінька.

— Ой боже мій! баба Зінька з церкви йдуть! — аж крикнула Соломія і схопилась з ослона.

— Ой боже мій! пляшка на столі! Півпляшки горілки не стало! Що ж я тепер буду робити! — крикнула Настя.

— Нічогісінько. Сядь та руки згорни, — спокійно сказав Роман.

— Ой Романе, і ти, серце Настусю! не кажіть же своїй матері, що я оце була в вас, — сказала Соломія і прожогом кинулась в сіни, через другі сінешні двері вискочила на задвірок і, неначе птиця, шугнула в садок, а з садка чкурнула через огорог просто через грядки та й зникла в вербах. Настя вхопила кухоль з водою і хотіла долити пляшку.

— Не збавляй горілки, дурна! — сказав Роман і кинувся виривати в Насті з рук пляшку.

Хатні двері одчинились, і в хату вступила поважна баба Зінька. Вона стала на порозі і тільки осміхнулась.

— А що! буде вам тепер од баби Зіньки. Випили бабину горілочку та вже водицею доливаєте, — обізвалась Зінька та все осміхалась добрим ласкавим осміхом. Вона милувалась пустощами молодих.

— Ну-ну, сьогодні я весела. Не буду на вас гримати. Один тому час. Смійтесь, поки молоді. Смійтесь, аби не плакали, — сказала баба Зінька, роздягаючись.

— А навіщо то ви накидали насіння в сметану? Мабуть, щоб смачніша була? Ото дуріли! Ото дуріли! Повісь, Настусю, на стіні різку от на тих хлопчиків, щоб мені була напихваті! — сказала баба Зінька, вішаючи свитку на жердці.

Баба Зінька обернула голову до Настусі і прижмурила одне око. Настя осміхнулась.

— Та це. мамо, на мене б треба почепити на стіну різку, бо то я розсипала насіння в сметану.

— То й ти така. як і вони! Горенько мені з вами! — сміялась баба Зінька, поглядаючи на Романа.

В той час Филін після вечерні наздогнав батюшку на цвинтарі і підступив до його. Филін любив після вечерні побалакати з батюшкою та проводив його до самого двору, розмовляючи то про се. то про те.

Він розказував йому про свій недавній сон. З своїми снами він вже трохи обрид батюшці. Батюшка трохи не засміявся і ледве вдержався.

«Ну та й розносились сьогодні з своїми снами», — подумав батюшка, осміхаючись крадькома.

— А це мені трапилась біда. Хтось мене, батюшко, обідив: закрутив на моїй пшениці аж двадцять закруток, — в кінці усього сказав Филін, — що мені, батюшко, робити? Збавило мені пшениці більше як сніп. Як ви мене порадите?

Батюшка знов осміхнувся.

— А що ж! Закрутки — це пуста річ; це бабські забобони. Покропи свяченою водою ті

закрутки та й вижни сміливо, бо ті закрутки — пусте діло: вони тобі не пошкодять. Адже ж ти не маєш на селі ворогів, то й не бійся нічого. Це, певно, хтось хотів пожартувати та насміятись з тебе.

— А хто його зна, батюшко! Давненько живу на світі, то, може, й ворогів нажив. Де вже прожити без ворогів? — обіззався Филін.